

Morawski Kalikst, ur. 14 X 1907 r. w Warszawie, zm. 2 II 1988 r. w Poznaniu, prof. dr hab., dziekan WNH, wykładowca KUL, romanista.

W 1925 r. uzyskał maturę w Warszawie. Następnie rozpoczął studia z zakresu historii na UW, które ukończył w 1929 r. obroną magisterium. W 1933 r. na Wydziale Humanistycznym UW obronił rozprawę doktorską *Gioberti, myśl i działania polityczne*. W 1946 r. został docentem, w 1956 profesorem nadzwyczajnym, a w 1963 profesorem zwyczajnym.

W l. 1929-39 był zatrudniony w Archiwum Państwowym w Warszawie. W l. 1945-58 wykładał literaturę średniowieczną i nowożytną na filologii romańskiej KUL. Zorganizował jeden z pierwszych w Polsce lektoratów z języka włoskiego, który prowadził do 1955 r. Włączał się w życie Koła Romanistów, sprawował nad nim opiekę i współorganizował spotkania z profesorami i znanymi krytykami francuskimi. W l. 1949-52 pełnił funkcję dziekana WNH.

Pracował również na UMCS (1956-59) oraz w Państwowej Szkole Dramatycznej w Lublinie (1946-50). W l. 1957-78 był związany z UAM w Poznaniu, gdzie pełnił funkcje: kierownika Katedry Literatur Romańskich (1964-68) oraz wicedyrektora Instytutu Filologii Romańskiej i kierownika Zakładu Literatur Romańskich (1968-78).

W okresie pracy w Archiwum Państwowym odbył wiele podróży zagranicznych, m.in. przebywał na stażu naukowym w Rzymie w 1932 r., który posłużył mu do zebrania materiałów do rozprawy doktorskiej. W celu podjęcia kolejnych studiów uzupełniających wyjeżdżał także do: Belgii (1956), Francji (1946, 1948-49, 1957, 1960) i Włoch (1957, 1959, 1960, 1961). W l. 1957-72 wygłaszał wykłady na uniwersytetach włoskich, francuskich i niemieckich, m.in. w: Rzymie, Florencji, Paryżu, Lyonie, Saint-Étienne, Grenoble, Aix-en-Provence, Tuluzie czy Berlinie, a także w Bułgarii i Belgii. Miał również odczyty popularnonaukowe w różnych ośrodkach kulturalnych, gł. włoskich (Padwa, Mediolan, Bolonia, Palermo) oraz w Sofii. W 1960 r. wygłosił odczyty w Bibliotece PAN w Rzymie i Neapolu podczas 40. Kongresu Historii Risorgimenta oraz podczas kongresów naukowych z dziedziny dantologii i romantyzmu w: Paryżu, Rzymie, Palermo, Bolonii, Wenecji i Budapeszcie.

Był jednym z najwybitniejszych historyków literatur romańskich, zwł. italianistą. Do jego zainteresowań badawczych należały przede wszystkim dzieła takich twórców, jak: Dante Alighieri, Francesco Petrarca, Jean Cocteau, Jean Giraudoux oraz Jean Anouilh. Poglębiał także zagadnienia związane z ogólną charakterystyką włoskiego średniowiecza XIII i XIV w., okresem romantyzmu (zwł. francuskiego i włoskiego), stosunkami polsko-włoskimi w l. 1830-66 oraz problematyką współczesnej literatury i rodzajów literackich (przede wszystkim literatura historyczna i fantastyczna).

Najważniejsze jego prace to opracowanie *Boskiej Komedii* D. Alighieri (Wrocław 1977, 1986²) oraz obszerna monografia *Dante Alighieri* (Warszawa 1961). Do innych ważnych publikacji Morawskiego należą: opracowanie *Wyboru Pism* F. Petrarci (Wrocław 1982), *Polacy i sprawa polska w dziejach Italii*

w latach 1830-1866 (Warszawa 1937), *Le théâtre historique en France après 1918* (RHum 4(1952), z. 2, s. 261-196), *Quelques aspects de la tragédie historique moderne en France* („Zagadnienia Rodzajów Literackich” 7(1964), nr 1, s. 55-71; 8(1965), nr 2, s. 88-101), *Les drames historiques de Saint-George de Bouhelier* („Zeszyty Naukowe UAM. Filologia 5(1964), s. 97-138). Jako jeden z pierwszych w Polsce zajął się twórczością J. Cocteau, na temat którego wygłosił liczne referaty oraz opublikował artykuły i książkę *Jean Cocteau – dramaturg* (Lublin 1955).

Był członkiem m.in.: Istituto per la Storia del Risorgimento Italiano, Accademia Adamo Mickiewicz di storia e letteratura polacca e slava na uniwersytecie bolońskim oraz Associazione internazionale per gli studi di lingua e letteratura italiana (od 1967 r.), gdzie należał także do consiglio direttivo. Wykształcił ponad 200 magistrów, wypromował 9 doktorów, recenzował 40 prac doktorskich na różnych uniwersytetach, uczestniczył w 18 przewodach habilitacyjnych, napisał kilkadziesiąt opinii w przewodach profesorskich i ocen wydawniczych.

Został odznaczony: Tytułem Honorowym Zasłużonego Nauczyciela PRL, Medalem Komisji Edukacji Narodowej, Medalem za Zasługi dla UAM i włoskim odznaczeniem Order Corona d’Italia. W 1954 r. otrzymał Złoty Krzyż Zasługi, a w 1974 Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski, a także odznaczenia włoskie za osiągnięcia naukowe: Srebrny Medal, nadany mu w 1962 przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych w Rzymie oraz Złoty Medal Florencji w 1966 za zasługi na polu dantologii.

W l. 1954-58 był radnym w Wojewódzkiej Radzie Narodowej w Lublinie, a od 1956 r. zasiadał w jej prezydium. Należał do Komitetu Neofilologicznego PAN oraz Poznańskiego Towarzystwa Przyjaciół Nauk.

W. Kwiatkowski, *Dzieje studiów neofilologicznych na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim. Zarys dziejów filologii romańskiej na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim*, RHum 16(1968), z. 4, s. 6-22; I. Filipowska, *Publications de Kalikst Morawski*, „Studia Romanica Posnaniensia” 5(1979), z. 5, s. 3-9; też, *Studia romanistyczne i literaturoznawcze: materiały z sesji naukowej poświęconej pamięci Profesora Kaliksta Morawskiego*, red. W. Malinowski, Poznań 1992, s. 7-13.

Marlena Siwek